

Plazmás az égben

– Szoktál emlékezni „arra”?

– Gyakran. A tények és déjá vu bűvös mezsgyéjén vált alkotóelemmé bennem. Az a frakcionálóvá átalakított ódon szövődeépület, mint külön világ a peremvárosi diszharmóniában, félhomályos csarnokával, benyíló, szürkefalú termeivel, vacogó hűvösségével és kísértő melegségével maga volt a testet öltött anakronizmus, melyen át tovább teremődnek a meg sem történtek is.

– FERI BÁTÝÁD...

– Nem a legkorszerűbb üzem a miénk – magyarázza Molnár művezető –, ez van, inkább hasonlít egy középkori alkimista barlanghoz, de jó kis csapat jött össze, majd meglátja, családias hangulat, móka meg minden... Ez itt a labor, egyben tartózkodó, cigarettázni csak itt lehet... Új kolléga! – mutatja be Molnár művezető. – Jöjjön, menjünk tovább... A dekantálóban vagyunk, látja, ezekben a nagy edényekben ülepszik a szérum, a pincét meg a vegyszerraktárt majd később az Attila megmutatja... Legfontosabb hely a fugaterem, nincs itt valami meleg, tudja, általában mínusz tizenkét fokban kell dolgozni, na nem hosszú ideig, különben megromlana a plazma.

– Nem szokott itt nagyon bűdös lenni?

– Dehogy! – tiltakozik a művezető. – Az volna ám a cifra, ha megbuggyanna a vér, vagy valami!... Hát, egyszerűen szólva ennyi, jó munkát kívánok, érezze magát otthon nálunk, lehet, pár év múlva maga lesz a főnök, én pedig a beosztottja.

– Honnan jött? – kérdezi *tőle* Attila négy szemközt.

– Tegezz, rendben?

– Jó. Honnan kerültél ide?

– Utoljára a pénzverőben dolgoztam. Az éremgalvanizáló üzemben.

– Miért jöttél el?

– Összebalhézta a főnökeimmel.

– Hol szeretnél lenni? Hidegben vagy melegben?

– Választhatok?

– Persze.

– Mit tanácsolsz?

– Legyél Gaál Imre bácsival meg velem a hidegben. Imre bácsi az ász, a legjobb szakember. Az ő keze alatt öröm dolgozni. Elvégezzük a munkát, és kalap-kabát, mehetünk haza. Feri bácsiék sokszor estig is elpiszmognak

– A drágalátos Kareszkáról ne vegyél példát – mondja *neki* a laborban Feri bácsi sokszemközt. – Nem egy rendes ember.

– Maradjon már, Feri bátyám! – felesel rá a sértett, kerek képén gúnyos vigyorral.

– Lusta, mint a dög, meg semmi tisztelet nincs benne az idősebbek iránt. A kajátat pedig dugjad el előle, mert mindent felfalna.

– Maga meg minden nap kifuttatja a kakaóját. Lesse már meg, hogy néz ki az a szerencsétlen rezsó.

– Láttam mongolokat – szólal meg az új fiú. – Mit keresnek ezek itt?

– Szakmai gyakorlaton vannak. Holnap hozzánk is irányítanak egy palacsinta képűt.

– Ez az Attila marha erős gyerek – szavalja Ottó, a költő lelkű plazmás, aki verseivel szokta abajgatni munkatársait. – Fél kézzel emelgeti a kannákat, pedig az tele vérrel megvan legalább harminc kiló, le is szakadna a karom, ha én is úgy csinálnám, de nem is érdekel az egész, szarok bele, két hét múlva lepattanok, megyek vissza a régi szakmámba.

– Éspedig?

– Hullaszállítónak. Hidd el, az a legfrankóbb meló a világon. Sokszor van egy kis mel-
lékes lóvé, meg ez, meg az, na ja, néha kicsit trutymós, de ki lehet bírni, baromi érdekes, egy-
forma halott nincs, mindegyikben van valami egyéni, meg olyan elvont, nézem őket, hát
mintha sose lettek volna működő emberek, már kezdettől élettelen lenne mind, bár nem tu-
dom, mit szólnék, ha az anyámat látnám kiterítve...

Kiss Feri, akinek olyan a képe, mint a meggyűródött kátránypapír, megelégeli.

– Baszd meg, Ottó, te rosszabb vagy, mint a Kossuth Rádió, mert azt legalább ki lehet
kapcsolni.

– Hangosak a fugák, mi?! – kiáltja Attila a mínusz tizenötben a *fülébe*. – Figyeld csak,
hogy csinálja az Imre bácsi! Nagyon érti a dolgot, úgy ismeri a gépeket, mint a tenyerét!
Mindjárt lehet töltögetni!

– FERI BÁTÝÁD MÁN...

– Hogy legyen akkor, miszter? – kérdezi Molnár művezető Gaál Imrét az irodában.

– Hát, hogy is kék... Az öreg Ferkó, Gábor meg a...hogyszívják mennek a vágóhídra,
én Attilával meg Karcsival fogadom őket.

– És Ottó?

– Áh, Ottóra nem lehet számítani!

Attila nevet.

– Igaza van Imre bácsinak!

– Na, jó lesz így, Mónár? – Gaál Imre lapogatja a művezető vállát. – Egy hosszúnyakú-
val még nem számoltunk el. Emlékszik?

– Szétviszi a szél az agyamat! – kiálja Gábor a teherautó platóján. – Ezt is a munkahelyi
ártalmak közé kéne sorolni! Voltál már vágóhídon? Nem? Fűh, tikkasztó hely, majd meglá-
tod. Hoztad a fehér sapkádat? Jó. Azt fe kell tenni, különben elzavarnak. Ne lepődj meg, ha a
hentesek elkezdnek durváskodni.

– Fél óra múlva kezdődik a vágás – közli Feri Bácsi a kettes feldolgozó előcsarnokában
–, addig falatozzunk. Hoztam egy kis meleg pörccöt, főtt császárt, pecsenyét most nem adtak a
gecik.

– Ilyenkor a legjobb, frissen! – csámcsogja a sofőr.

– Na, lássunk munkához!

– Figyeld azt a böllért – súgja Gábor *neki*. – A pofázmánya már idomult a környezeté-
hez. Kifejezéstelen és érzéketlen, akár egy döglött sertésé. El tudnád képzelni ezt az embert
mondjuk festőművésznek?

– Hát nem!

– Csupa vér lettem! – panaszolja az új fiú a visszafelé úton. – Úgy nézek ki, mint valami
tömeggyilkos.

– Ez így szokott lenni.

– Még az arcomra is fröccsent... Apám! Te nem is láttad, mert kimentél kannáért; mit
műveltek? Az a dagadt hentes a mutatójával kivájta az egyik ledőfött disznó szemét, és hoz-
závágt a kollégájához. Az meg visszanyeste, erre aztán a többiek is elkezdtek kiszedni a dö-
gök szemét, és verdesték egymáshoz. Közben meg veszettül rőfögtek.

– Ez még hagyján, csinálnak ennél vadabb dolgot is.

– Azért van vele munka, igaz? – kérdi Gaál Imre inkább *tőle*, s beindítja a szeparátort. –
Ládd, ez választja el a vértestet a plazmátul. Az a lényeg, hogy folyamatosan kell feltölteni, ki
ne ürüljön a tartály, mert ha levegőt kapnak a lamellák, mirdjárt máshogy fog viselkedni.

– Kikészül a derekam ettől – Zihálja Karesz.

– Gyenge legény vagy, hékás! – veti oda Feri bácsi.

– Mi a neved? Hogy hívnak? – faggatja másnap Attila a mongol fiút. – Értesz engem?

– En...nem beszél...madzsar.

– Várjál – taktikázik a magyar fiú – Én – magára mutat –, Attila. Te? – az ázsiai felé bök.

– Á!... Inkdzsárgál.

– Inkdzsárgál.

Molnár művezető perdül a laborba.

– Lássuk csak. Attila tanítja a mongol barátunkat, Gábor méri a citrátot, *maga* készíti a fiziológiás sóoldatot, Feri bácsi épp nem csinál semmit. Legyen szíves, Feri bácsi, ezt a szállítólevelet elvinni az irodaépületbe.

– Apja feszát a Molnárnak! – fakad ki az öreg, miután a művezető távozott. – Most hagytam abba a dekantálást, épp leültem egy cigarettára. Dohányzom, most ez jár nekem!

– Igaza van, Feri bácsi – jegyzi meg az új fiú. – Különben is, nem fullajtár maga.

– Egyre jobban tetszel nekem, te gyerek!

Köszöntöm a nagyérdemű plazmás brigádot! – Kezdi Almási üzemvezető a termelési értekezleten. – Ha az Isten meg a „párt” is úgy akarja, fél éven belül elkészül az új Plazma-üzem. Meglátják, mennyivel másabb lesz ott minden.

– Van egy olyan sandám, odébb lesz az még – dünyyögi alig hallhatóan Kiss Feri.

– Ne mondja már! Júniusra elkészül.

Gaál Imre legyint.

– Eztet szajkózzák már öt éve.

Attila nevet.

– Szóval célegyenesben az új üzem, tavasszal elkezdjük a költözést, mindenkitől a maximumot várom. Korszerű készülékek, pneumatika, az egész gyártási folyamatot előlről kell tanulniuk. Miután beüzemeltünk, ötször annyi gammaglobulint és albumint fogunk termelni, mint most, mellette még, ami adódik. Remélem, ott már nem lesz ennyi vakarózás, két kapura könyöklés. Mert vallják be őszintén, sose szakadtak meg a munkába. Nézzenek csak körül, ez itt egy kupleráj.

– Ha a dolgozó munkaideje jól meg van szervezve – kotyog közbe az új fiú –, senki nem tud lógni.

– Nézze – válaszol *neki* kelleetlenül az üzemvezető –, a technológia adott, mindenkinek a kisujjába kell, hogy legyen, azonkívül a tisztaság, a higiénia, a rend mindenkinek jól felfogott érdeke. Nem gyerekek maguk, hogy ezt állandóan a szájukba kelljen rágni.

– Elnézést, más véleményen vagyok. Szerintem minden dolgozónak pontosan meg kell határozni a feladatát, ahogy Japánban. Mert ha ránk bizzák, hogy magunk szervezzük meg a melót, annak csak civakodás lesz a vége.

– De, nehogy már ne tudják eldönteni, mi a napi feladat, bassza meg! Hát nem hülyék maguk!

– Sőt, mindenki okos, rafinált. Ha a tennivaló nincs pontosan leszabályozva, a legtöbb ember csak a könnyebbik felét fogja meg a munkának, nem? Hát ez van az egész rohadt országban!

– Ezt fejezzük be! Nem azért vagyunk itt, hogy marhaságokról pofázzunk!

Másnap odaszól *neki* a művezető.

– Kérdezte az Almási, hogy vagyok megelégedve a munkájával. Mondtam, nincs magával semmi probléma.

– Köszönöm. Ismerős a dolog. Ha valamiről véleményt alkotok, mindjárt azt szűrik ki belőle, hogy bojkotálni akarom a munkát.

– Feri bátyád egy figura – magyarázza neki Gaál Imre négyszemközt a pincében. – Rosszban van az egész családjával. A felesége nem hál véle. Egyszer vótak csak együtt, a nászéjszakán, abbul született a Jani fia. Onnat oszt az asszony kitiltotta az öreg Ferkót a hálósobából. A fiával aludt egész tizenkétéves koráig. Agybajos az az asszony, vagy mi a

tályog. Az öreg is idegponcs lett, de abba bízott, ha felnő a fia, magához édesgeti. Összespórot egy zsigát is a Janinak.

– Gyere, Inke, hordjuk fel a pincéből a polietilénlikolt! – hívja Attila a mongol fiút. – Közben énekeljük: Száz forintnak ötven a fele!

– Szá porinnak ötven a pele...

– Ez az Attila meg van zavarodva a mongolokért. De csak fiúzni tud a bolond – terjeszti az érintett háta mögött a sofőr. – Pedig bármelyik mongol bukszát megbaszhatná. Neked kell egy? – szegezi az új fiúnak. – Hívjam ide a Cickét? Na, megfarkalod?

– Áh, hol?

– A kisraktárban, papírvattán.

– Neeem!

– Na, mit izélsz!

– Áááh, nem!

– Fut a kakaó, Feri bácsi! – ordítja Karesz a laborból.

– Maga értelmes fickónak látszik – mondja *neki* négy szemközt Molnár művezető. –, kíváncsi vagyok a véleményére. Kivel szeret legjobban dolgozni?

– Gáborral meg az Attilával.

– Kit tart a legjobb munkaerőnek?

– Feri bácsit.

– Feri bácsit? Ez meglep. A többiek sokat panaszkodnak rá. Nemigen kedveli senki.

– Talán mert erős az érzelmi hullámváza. De mind fizikailag, mind időben többet dolgozik a fiatalabbaknál. Érthetetlen, miért keltik rossz hírét.

– Érdekes, amit mond. Tulajdonképpen nekem sincs bajom az öreggel. Még szórakoztat is, mikor leül reggelizni, keresztbe fonja a lábait, ölébe veszi ütött-kopott kis piros lábasát, és komótosan bekanalazza a kakaóban-papiját. Tudja, sose volt ő egy észlény, de már kevésbé érdekes, másfél év múlva nyugdíjba megy. Azt hiszem, mindenkinek az lenne a legjobb, ha már nem jönne át az új üzembe.

– Pedig nem ér kevesebbet, mint Gaál Imre.

– A miszter intelligens. Amit én végigcsináltam azzal az emberrel, az nem volt semmi. Tudja, ez a koszfészek tizenöt éve üzemel ideiglenesen. Tizenöt éve állítunk elő értéket, szinte értéktelen berendezéssel. Kivéve a speciális FC-100-as centrifugákat.

– FERI BÁTÝÁD MÁN A FÓD...

– Ottó lefalcolt a hullásokhoz.

– Na, hál' Istennek!

– Gyere, mongol, egyél! – hívja Feri bácsi Inkdzsárgált. – Ehun-e a sülthús, mind befaldám, mert sovány vagy!

– Micsoda pecsenyeillat! – jön be Karesz a laborba.

– Pukkadj meg, nem kapsz belőle!

A mandulaszemű legyűri az utolsó falatot is.

– Koszonom, Peri bacs.

– Gyorsan tanul az Inke, igaz?

– Na, most hogy végeztünk a kajálással, hörpöljünk egy kis jó magyar bort, és énekeljük el: Szép a pina, mert fekete...

– Hát, Feri bátyám! – Attilából kitör a nevetés. – Ilyen disznó nótát tanítani ennek a szegény fiúnak!

– Szép a pina, mer pekete. A ja isten temretemtereme...

– A teremtettével még gondjai vannak.

Gábor jelenik meg a színen.

– Megkaptam a behívómat!

– Gratulálok! – szól elismeréssel Gaál Imre.

– Őszinte részvétem – húzza el Karesz a táska-száját.
– Figyelj, haver! Milyen Magyarországon? – kérdi Inkdszárgált az új fiú.
– Jo.
– És, hogy látod? Mi a különbség? Érted? Mi a különbség Mongólia és Magyarország között?
– Á...Madzsarországba – erőlködik a mandulaszemű – sok ember, keves ló, á...Mongolia keves ember, sok ló.
– A léhűtő sok nálunk, nem, a magyar! – költi tovább Feri bácsi. – Tegnap láttam egy roma csávót, ki volt írva a dzsekije hátuljára, hogy lóvé. Persze, a pénz kellene neki, de dolgozni, nuku!
Karesz felölti jellegzetes gúnyvigyorát.
– Maradjon már, Feri bátya! A love nem azt jelenti, hogy pénz. Az egy angol szó, lóvének kell ejteni, és azt jelenti, szerelem.
– Apád faszát! A cigány azt mondja a pénzre, lóvé!
– Az nem azt jelenti, értse már meg a fonnyadt agyával!
– Takarodj innen, te mocskos – üvölt az öreg céklavörös képpel –, mert hozzád baszom a keverőfát!
Meg is teszi. Fölé száll.
– Feri bátyám, azért moderálja mán magát! – szól rá Gaál Imre. – Majdnem kupán tanálta. Oszt faszájul néztünk vóna ki.
– Jól dolgozol, érted! – mondja az előcsarnokban kannamosás közben Attila a mongol fiúnak. – Nagyon szorgalmas vagy.
– En nagyon szegyell magam. Peri bacsí ad nekem sok-sok kaja. En már nem enni, en szegyell magam.
– Megmondom neki, jó? – ígéri Attila.
– Nem talál elfoglaltságot? – penderül közjük Molnár művezető, s szegzi *neki* a kérdést. – Igazán fölfordhatná a pincéből az üres üvegeket, és tölthetne beléjük ötven milliliter véralvadást.
– Jó, hogy mondja, főnök. De miért nem szólt előbb, már rég elkezdhettem volna.
– Tudja, nem árt együtt élni a munkával.
– De ismerhetné már az álláspontomat. Utálok, ha nem a felettesem adja ki a munkát, hanem nekem kell improvizálnom. Azt a dzseszenében szokás, és én ott nagyon szeretem. De a munka legyen előre látható, precízen összehangolt. Hadd javasoljak valamit. Minden áldott reggel összetrombitál bennünket, és elsorolja mindenkinek, mi lesz az aznapi feladata. Műszak végén leellenőrzi, aki elvégezte, megdícséri, aki nem, megbünteti, Higgye el, fog menni a meló, senki se akar sündörögni, bújkálni, ellógni. Na, megegyeztünk, főnök? Holnap reggel talpig kinyalva jelentkezünk az irodájában.
A művezetőnek nincs szava, ám Attila fuldokol a nevetéstől.
– Jaj, de jó! Haver! Boldog vagyok, hogy megismertelek. Még sose találkoztam ilyen jópofa sráccal.
– Tessék, a fokos – nyújtja át az új fiú a nikkelfényű kis baltát Feri bácsinak.
– Pofás! – örvend az öreg. – Faragok bele egy jó erős nyelet, oszt ezzel fogok sétálgatni Tahiban. Na, itt az üveg bor. Saját termés.
– Megisszuk együtt.
– Ahogy gondolod.
– Mikor jössz ki a tanyára? – kérdi *tőle* Feri bácsi fél órával és három pohár tütüvel később. – Jó helyen van. Tahi legszebb részén. Szerencsém volt, még olcsón vettem a telket, aztán a saját kezemmel húztam fel rá a vityillót.
– Hétvégén kinn az egész család?

– Apjuk faszát! – Az öreg nyakán kiüt a libabőr. – Az asszony már évek óta nem ment Tahinak még a tájára se! Azért vettem nemrég a fiamnak autót, hogy könnyebb legyen a lemenet. De hébe-hóba tudom csak rávenni, hogy kiautózzunk a telekre. – Vívódik, előhózza-e vagy sem. – A menyem nem beszél velem, az unokámat is eltiltották tőlem. Pedig megmondtam annak a balfasz fiamnak, ne vegye el azt a ribancot. Látszott az egész pereputtyán, hogy olyan sötétek, mint a korom. Teljesen kikészítettek, a бүdös rohadt életbe!

– Látom, jól elvannak! – fordul be Gaál Imre.

– Jöjjön, igyon egy pohárral!

– Én abból nem iszom. Az nem bor. Inkább hozatok valamelyik fiúval egy hosszúnycút

– Apja faszát ennek is – súgja az öreg.

Valahol az országúton a ZSUKK belsejében.

– Tudja, mennyit kancáztam én már? – harsogja a sofőr, hogy túltegyen a motorbűgáson. – Vagy húsz éve járom az országot. Áh, több. Nem rossz buli ez, majd meglátja. Mit csinálsz, te ökör!

– Egész estig szedik a vért?

– Attól függ. Van úgy, hogy befejezik négykor. Más esetben hétig is eltarthat. De utána mindig elmegyünk egy csehóba. Nézz a pofád elé, nyanya! Tízkor, tizenegykor szoktunk viszsaballagni a szállodába.

– Jó helyeken van a kvártély?

– Persze. A doktor uraknak az dukál.

– Ide tartsa az üveget – sürgeti őt Almási üzemvezető egy szakadt kis tanyán. – Közlebb, ne féljen a lótól, megérzi.

– Nekem is hozzon kettőt – szól Bartos doktor.

– Rendben!

– Hó! Hóóó!! Menjenek arrább! El innen, ez a ló megbolondult! – kiáltozik az üzemvezető.

– Hűh, meleg helyzet volt. Majdnem odapréselt bennünket.

– Laci, meséljen a lovakról – kérleli az új fiú Almási üzemvezetőt a restiben, ahol négyen ülnek az asztalnál egy-egy teli korsó sör mellett.

– Nos, a kevert parasztló helyett manapság a mezőgazdaságban leginkább a Sodrott fajtát használják, amely a melegvérű és hidegvérű kereszteződéséből jött létre. Fogathajtásra, katonai célokra, hobbira a nóniusz a legalkalmasabb. A sportlovak többsége félvér. Ezt az itthoni fajták és az angol telivér keresztezésével hozták létre. Látni imitt-amott muraközit, ismeri, az az óriástermetű állat.

– Abba oszt van erő – veti közbe a sofőr.

– Van, az anyja szentségit, nem lehet úgy megrakni a stráfot, hogy el ne vigye. Érdekes fajta a lipicai. A sötét színű példányok hét éves koruk körül kifehérednek. De nem csak ezért különlegesek, könnyen idomíthatóak, jó idegzetűek. Lovasrevűben, műlovaglásban használják nagy előszeretettel.

– Melyik fajtát hozták be őseink?

– Sajnos az rég elkeveredett. Már a honfoglalást követő években elkezdtek keresztezni a nagyobb termetű nyugatiakkal. Árpádék lova közepes marmagasságú, igénytelen, strapabíró jószág volt. Talán a tarpán meg a hucul külső jegyeit viselte magán, helyesebben azokhoz tudnám hasonlítani. A török időkben az arabs telivérekkel fedeztették szorgalmasan, Széchenyi meg behozatta az angol telivéreket; így nemigen lehet már negyedrészen sem föllelni az ősi vérvonalat.

– És, ma üzlet a magyar ló?

– Ah, a tenyésztése semmi esetre.

– De a hormon az igen – szól közbe Bartos doktor. – Csak sajnos kevés ló van már az országban. Alig tudjuk összegyűjteni a megrendeléshez szükséges vemhes kancavért. Pedig ebből jól profitálhatnánk, elhiszi?

– Egyidősek vagyunk. Miért nem tegezel?

– Hadd válaszoljak én – kap rá az üzemvezető. – A mi vállalatunknál ez egy régi szokás. Az állatorvosok magázódnak a beosztottakkal.

– És a művezetőkkel? Csak vicceltem. Egészségünkre. – A sofőr kuncog. – Én, amúgy kedvelem Molnárt, dacára annak, hogy nem testesíti meg számomra az eszményi vezetőt. Ebéd után már nagy ívben tojik a munkára, egyéb gondja sincs, minthogy beáztassa a kukoricát és begyűjtse a gilisztákat a délutáni pecázásra.

Almási talányosan mosolyog.

– FERI BÁTÝÁD MÁN A FŐD ALATT VAN! – fogadja e szavakkal Gaál Imre a nyaralásból visszatért, már nem teljesen új fiút. – Pont ama hétvégén halt meg, amikor szabadságra mentél. Hétfőn hiába vártuk az öreget, nem jött. A Jani fia ugrott ki érte kocsin Tahiba, oszt ott talált rá a kerti budin. Ódalra vót bukva, orrán, száján, fülén a vér megalvadva. Megütötte a guta. Gondolom, mialatt a dógát végezte, eszébe jutott a hálátlan családja, attul beidegesedett, az agyába tódult a vér. Ennek oszt vót egy sorsa. Se az asszonyba, se a fiába nem vót semmi öröme. Hogy bízott benne, hogy majd az unokáját magához édesgeti. Előtte héten sorolta, hogy majd elviszi kirándulni, megtanítja úszni, fára mászni...

– Tudja – mesélte később Molnár művezető –, érdekes házasság volt a Feri bácsié. Ez a szegény ember végzetesen szerette a feleségét, pedig az közel se engedte magához. S az öreg, ahelyett, hogy elvált volna, végígszenvedte mellette az egész életét.

– Különös – jutott eszébe a már korántsem új fiúnak –, milyen ifjonti hévvel tudott méregbe gurulni. Az arca bevörösödött, remegett az orrcimpája. Jaj, azt sose felejttem el! Épp szűrtünk a Feri bácsival, mikor jött az a két svéd szerelő, hogy megvizsgálják az ALFA LAVAL szeparátort. Feri bátyám felpattant, benyargalt a laborba, két másodperc múlva már vissza is tért, hozott valami papírsomagot. Rátette a szűrő lemezeire, látványosan kicsomalta, hát akkor látom, hogy két szelet puncstorta az. Azt monja nekem: egyél faszikám! A két svéd hökkenten meresztette ránk savószezeit, én majd elsüllyedtem a szégyentől. Faképnél hagytam az öreget – ekkora blamát! Hova az apád faszába szaladsz, kiabált utánam, hadd lássák a külföldiek, hogy jól élünk!

– Uraim – mutat körül Almási üzemvezető – itt a menyország, az új Plazma üzem?

Attila az erős, szorgalmas fiú, ritkábban nevet.

– Hogy érzed itt magad? – kérdi munkatársát fél év múlva a már egyáltalán nem új fiú.

– Rosszul! A régi plazmában sokkal jobb volt.

– Tudod mit álmodtam? Kart-karba öltve vonultunk a felhőkön és énekeltük: „A plazmafeldolgozó senkitől se fél!” S az ég legközepén állott egy fura épület, amely erősen emlékeztetett a régi üzemünkre. Bejáratánál peckesen állt Feri bácsi, feje körül glória, és így kiáltott felénk. – Mi az apátok faszát kerestek itt?!